

אל"ף בי"ת ליהושוע

ליכוד או מערך?

השאלה ההמלטית (כמו כל סופר חשוב, גם יהושוע שלנו אמון על ברכיו של שיקספיר הניצחי) הציקה לא.ב. יהושוע, שיכול היה באותה מידה של צדק-ספרותי להיזכר גם בשירו של ביאליק, "מופים וחופים היכו בתופים".

אם ילך עם של"י, אומר לנו הסופר יהושוע בעשרות מאמרים, הרצאות, ראיונות בעיתונים ומגישות היו"ר (פרס) עם אנשי תרבות ואמנות (המנחה: בקי פריש-טאט), יתמוך בגוף קטן ובלתי חשוב, שיקח את קולו-

תיו מהעבודה-מפ"ם ויאפשר למנחם בגין (שוב) להרכיב ממשלה חדשה בקדנציה הבאה.

מי הביא את מנחם בגין לשלטון? של"י?

בראשית יוני 1967 זומן לוי אשכול המנוח לאולפן הרדיו, כדי להכין את העם למילחמה הבלתי נחוצה (ששה ימים שהיו, עד עתה, ל-12 שנים) והוא גימגם.

הגימגום הזה עלה לעם ישראל בממשלתו של בגין. שימעון פרס ומשה דיין, שהיו באופוזיציה (ואילו לא אותה מילחמה אומללה היו נשארים בה) זומנו לישיבה של מעלה עלידי אשכול המגומם, שקיבל אותם למט-שלתו יחד עם נדוניה מזורה של מנחם בגין, יוסף סרלין ואחרים, שהרכיבו בצוות אחד ("הצוות המור-ביל"?) את ממשלת הליכוד הלאומי.

מפ"ם היתה חברה בממשלת אשכול-בגין-דיין-פרס, ובממשלת גולדה-בגין, אחרי מותו של אשכול.

ממשלת הליכוד (1977-79) היא ממשיכתה הנאמנה של ממשלת המערך-מפ"ם (1970-77) ושל ממשלת הליכוד הלאומי (מאז 1967 ועד 1970). כל הממשלות האלה היו ממשלות-סיפוח, נישול, מילחמה, קיפוח, ניצול, קיטוב מעמדי, כפייה דתית, עושק וחמס. מיפ-לגת העבודה ומפ"ם העלו את בגין לשלטון. ברוב המיכורים הם נלחמו בממשלתו של בגין באגף הימני של האופוזיציה הישראלית.

את זורעי זרע הכישלון הזה רוצה א.ב. יהושוע

השאלה ההמלטית

ליכוד או מערך

מציקה גם לא.ב. יהושוע

לביא לשלטון, וכדי לקדש מטרה זו הוא רוצה בהכחדתה והשמדתה של של"י.

על כך היה אומר המשורר הלאומי (התורן): "תמהני!" או: פיטפטי ביצים.

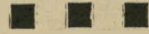
אילו היה יהושוע שלנו אמון על אלף-בית פוליטי, היה יכול לבוא (כמי שיצא מגיא המדמנה של מיפולגת-העבודה ובעלת בריתה המפ"מית) בהצעות מעשיות ופוליטיות הרבה יותר. למשל, לקרוא למצביעי העבודה לתמוך בשל"י, תוך כדי הודעה על תוכנית-מינימום

א.ב. יהושוע הוא סופר עברי חשוב בישראל. סופרים חשובים יודעים אלף-בית מהו. אך הפעם נעסוק באלף-בית פוליטי, ש-א.ב. יהושוע מתיימר לשלוט בו, בשעה שכל מעשיו והודעותיו, הכרזותיו והצהרותיו, מעידות עליו שהוא אנאלפאבית פוליטי מוחלט.

א.ב. יהושוע חצה את הקווים וחזר - משל"י אל מיפולגת העבודה.

הסופר המצליח מספר לנו, כי במיפולגת העבודה מצא את השאיפה האמיתית לשלום בר-קיימא, לחיים בצוותא עם העם היהודי והערבי, בישראל עצמה ובין ישראל לפלסטין שכנתה.

א.ב. יהושוע הוא המכנה המשותף של רבים מבורחי של"י, במאי 1977, ושל רבבות מצביעי המערך ושינוי, שקצו בכזב-הם של רבין-פרס-אלון והכירו בצידקת דרכם של המעטים, שמאז מילחמת יוני 1967 (ולפניה) טענו לזכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני, תוך כדי הגשמתה והחלת הריבונות הפלסטינית על ה-שטחים שנכבשו במילחמת ששת-הימים.

כשחזר מנחם בגין ממחנה דויד, האשימו אותו

א.ב. יהושוע רוצה

להביא לשילטון את

זורעי זרע הכישלון

גאולה כהן, משה שמיר וחבריהם, כי הוא "מבצע הלכה למעשה את המצע המדיני של של"י..."

בגין חתם על הסכמי קמפ-דיוויד, כדי שלא לבצע את המצע המדיני של של"י. הוא ראה ב"שלום ה" אמריקאי" של סאדאת-קארטר את החסימה היחידה שהיתה ברשותו ובני החלת התוכנית המדינית של של"י על הפיתרון היחיד, בר הקיימא, לסיכסוך ה-מיזרח-התיכון: שלום ישראל-פלסטין, מדינה יהודית דמוקרטית בשטחים שבתוך הקו הירוק; פירוז ה-מיזרח-התיכון מנשק אטומי; החלתם של פירוזים הדדיים וסידורי ביטחון מוסכמים, תוך כדי פיקוח וערבות בינלאומיות על מדינת-ישראל ומדינת פלסטין כאחד; שיתוף פעולה מדיני, כלכלי וחברתי בין כל מדינות האיזור, לשיגשוגן ולרווחתן.

התימת הסכמי קמפ-דיוויד הוכיחה לעם ישראל, לעם היהודי בכל העולם, כי "יש עם מי לדבר" וכי אם התהליך שהחל בגינתו ההיסטורית של אנוואר סאדאת לישראל יצליח - אין שום סיבה שתהליך מקביל לא יפתח, יימשך ויסתיים בהצלחה גם עם

כשהאור החל לבצבץ

ראה א.ב. יהושוע

חזון-שווא

היריב האמיתי של מדינת היהודים: העם הפלסטיני, שהנתתו המוכרת והיחידה היא אירגון השיחור הפלסטיני, אש"ף.

א.ב. יהושוע היה אחד מהחלוצים שהלך לפני ה-מחנה. הוא עזב את מפ"ם יחד עם לובה אליאב. יחד עם לובה, דויד שחם, מתי פלד ואחרים, צעד דרך קצרה, אבל חשובה, עד שהגיע אל של"י. הסופר ה-מצליח והחשוב עזר להקים את נקודת המשען להרמת המשא הקשה של שינוי פני החברה הישראלית - המסע הארוך והמייגע לשינוע העילית הישראלית בנחיצותו של הפיתרון ההדדי הישראלי-פלסטיני, של הפיכתה של מדינת-ישראל מתיאוקרטיה דתית ליישות יהודית דמוקרטית.

התימתם של הסכמי קמפ-דיוויד היתה לנקודת ציון חשובה בדרך של הגשמת התוכנית המדינית והחבר-תית של של"י, יהושוע היה אחד ממנהיגי רואשיה. אך בדיק באותו הזמן, כשהאור החל לבצבץ בסוף המינהרה, ראה א.ב. יהושוע חזון-שווא, החליף את האור האמיתי, שבקצה המינהרה, באורה של רכבת וקפץ על קרוננו של שימעון פרס.

עכשיו, לפני ואחרי ועידתה הראשונה של של"י המאוחדת - יש לנו עניין בא.ב. יהושוע ובהרבה-יהושוע-קטנים אחרים, שנשמתם קצרה, הדרך אצה להם והם אינם יכולים, או רוצים, לעשות את המסע הארוך והמייגע בכוחות עצמם וברגליהם. והם קופצים, אחד אחרי השני, על רכבת המאסף של המערך, העבודה-מפ"ם.

"אתם צודקים", הם אומרים לנו, "אבל אתם קט-נים וחלשים..."

לשיתוף פעולה פרוגרמטי (אפילו ללא תיקים בממ-לה) עם המערך.

תנאי מינימום כאלה יכללו, כמובן, את אי-הכללתה של המפד"ל בממשלה העתידה (ובתמורה יחנה המערך מתמיכתה של של"י והימנעותה, לפחות, של רק"ח). תנאי אחר יהיה פתיחתו לאלתר של מו"מ (ישיר או באמצעות צד שלישי) עם אש"ף, בנסיגה למצוא פית-רון לסיכסוך ההיסטורי הנוכחי שבין שני העמים; שורה של תנאים למדיניות כלכלית וחברתית שתביא לשינויים מדיניים ומהותיים בפער החברתי בישראל ותנאים דומים אחרים.

כל קול ש-א.ב. יהושוע היה מגייס לשל"י, על יסוד ההתחייבות העתידה לשיתוף פעולה כזה עם המערך ונגד הליכוד, בעד השלום ונגד המילחמה, בעד ישראל-פלסטין ונגד תוכנית אלון קטנה (בקעת הירדן) או תוכנית אלון גדולה (גוש אמונים) - יהיה, אז, קול נטו לשלום, דמוקרטיה וצדק חברתי וקול פחות ל-ממשלת ההמשך של ממשלות המחלף הלאומי בראשותם של גולדה מאיר ויצחק רבין, באדרתו החדשה של שימעון פרס, הצדיק הידוע.

זרע המורענות טמון במהלכו האחרון של האנאל-פאבית-הפוליטי אלף-בית, הסופר הידוע. תנועת ה-

אילו היה אמון בפוליטיקה

היה יכול לבוא

בהצעות מעשיות

"עובר ושב" של מנהיגים ו/או אנשי ציבור, סופרים ואמנים ממיפולגת העבודה/מפ"ם ובחזרה - מעוררת מבוכה ואיבודת בשכבות הרחבות של הציבור מהן יכולה תנועת השלום הישראלית לשאוב את כוחה ואת קולותיה בבחירות הקרובות.

מיפולגות-מיעוט תומכות באופן עקרוני בתנועות המר-ניות, אם מתעוררות כאלה, כשמצען הרחב מקביל בחלקים אחדים, או בחלקים רבים, למצע המיפולגות-הקטנות. כשסופר עברי מצליח כאלף-בית יהושוע, עובר ושב, במשך המש שנים, ממיפולגת העבודה אל תנועות-המחאה (שהולידו את הפג המצחין של ה-דמוקראטים ושינוי), אל החוג לליבון, ליעד (והתנועה לזכויות האזרח), לשל"י ובחזרה למיפולגת העבודה (כשהוא ממשיך, כמובן, לתמוך ב"שלום עכשיו", שאת כוחה העיקרי עדיין אנו מעמידים במיבוח כשהמערך יחזור לשלטון וימשיך, כמובן, במדיניות הנישול, ה-סיפוח וההתנחלות של ממשלת הליכוד-ממשיכת-ממש-לת-המערך) - מתעוררים פיקפוקים רבים אצל מעריצי הסופר, קוראיו, חבריו וסתם אזרחים. חוגי-ההערכה-לשימעון-פרס, שתומכי-של"י רבים (כמו גילה אלמגור,

מי שאינו בור-כפוליס

לא יתמוך

בשיבה למערך

שהיתה מפעילות של"י החשובות בבחירות בשנת 1977) משתתפים בהם, כבאסיפות-אזכרה לפולחן האישיות הזינדובי של שמש העמים (סטאלין) - מוכיחים כי הסכנה המורח וכו' יש לעמוד בפני המתרחב וחולך. אין בישראל מיפולגת-שלום זולת של"י.

מי שרוצה בשלום - שלום יהודי-ציוני-הומאני-ישראלי - יכול לתמוך אך ורק בשל"י, לחזקה ול-הרחיבה, ולגרום בכך, להרחבת השפעתה של מיפולגת השלום הישראלית על הרובה ומצעה של הממשלה שתחליף את ממשלת הריקבון הלאומי של הליכוד וגרוריו.

של"י תתמוך בממשלה שתמשיך את הדרך לשלום, שנפתחה (אך לא נסלחה עדיין) בחסכמי-מחנה-דויד. כל מי שאינו בור-פוליטי חייב להצביע בעד של"י, כדי לגרום לכך שהממשלה הקרובה (או זו שאחריה) לא תורכב על-ידי המערך והמפד"ל, אלא שבמרכזה יעמדו של"י והמערך, בתמיכתה (או הימנעותה) של המיפולגה הקומוניסטית הישראלית ונציגי המיעוט ה-ערבי הישראלי.

אין דרך אחרת. מי שטוען לשיבה למערך הוא בור פוליטי, הוא אנאלפאבית פוליטי כמו אלף-בית יהושוע.

עלינו לתמוך בשל"י: יה"ד (ישראל חדשה) עם יש"ף (ישראל שפויה) למו"מ ושלום עם אש"ף - שלום ישראל-פלסטיני, שלום מיזרח תיכוני, שלום לישראל, של"י.

אלכס ג'סיס, ניו-יורק - תל-אביב